

Ավետիք Իսահակյան

Այս ջինջ գիշերիս անո՛ւշ կըխըշշան

Այս ջինջ գիշերիս անո՛ւշ կըխըշշան
Մարմանդ հովերով իմ սոսիներըս,
Ու երագներով սիրո հուշերըս
Չարդված սրտիս մեջ շարեշար գարթնան:

Անցա՛վ, չըքացա՛վ բույրը իմ սրտից,
Մարան երգերս՝ շքե՛ղ, մարգարտյա՛,
Ա՛խ, գարուն – սերըս է՛լ ետ չի դառնա,
Ինչքա՛ն հեռու են կյանք, աշխարհն ինձնից:
Սիրուն աղջրկա քրքիջը հիմա
Ծակում է սիրտըս անհուն տանջանքով.
Թոշնան վարդերըս գառ կոկոնններով, -
Ա՛խ, գարուն – սերըս է՛լ ետ չի դառնա...

1903

Ալեքսանդրապոլ